స్వార్థం

డాక్టర్ రామచంద్ర, ఆఫీసుగదిలో కూచుని క్లిష్టమైన ఒక కేసును స్టడీ చేస్తున్నాడు. బైట ఏదో కోలహాలం వినిపించగానే, యేవిఁటోనని సాలోచనగా తలెత్తాడు. తను గదిలో వుండి, అలా ఆసక్తితో చూడ్డంలో అర్థం లేదనుకుని, నవ్వుకున్నాడు.

అప్పుడే ఒకవ్యక్తి లోపలికి వచ్చాడు.

"నమస్కారం డాక్టరుగారూ! ఎవరో ఒక యువకుడు కారుక్రింద పడ్డాడండీ పాపం! బలంగా తలమీద గాయం తగిలిందేమో, స్పృహ తప్పాడు. ఇక్కడికే తీసుకొచ్చాం. త్వరగా వచ్చి, పరీక్ష చెయ్యండి సార్," అన్నా డతను.

"పదండి ..." డాక్టర్ రామచంద్ర అతనితో బైటికి వచ్చాడు.

మధ్య హాల్లో ఓ బెంచీమీద స్పృహ తప్పి పడుకున్నాడా యువకుడు. రామచంద్ర పరీక్షించాడు. పల్సు బాగానే ఉంది. పరవాలేదనిపించింది.

"ఇతని తాలూకువాళ్ళు యెవరన్నా వున్నారా?"

"లేరండీ! పాపం, యెవరో కొత్త మనిషిలా వున్నాడు. ప్రమాదం జరగడమే తడవుగా, తప్పించుకుని కారుని తీసుకుపోయాడు డ్రైవరు. కారు నెంబరు తీసుకుందుకుక్కూడా యెవరికీ అవకాశం లేకపోయింది:" జవాబిచ్చాడు వ్యక్తి.

డాక్టర్ రామచంద్ర ఆలోచించాడు. డాక్టరుగా తన కర్తవ్యం యెలావున్నా, ప్రస్తుతం అతడ్ని తనవద్ద 'ట్రీట్‌మెంటుకి' పెడితే, కనీసం పదిహేను రోజులయినా పడుతుంది నయమవ్వడానికి. తన ఫీజుమాట అటుంచితే, ఖర్చంతా తనే భరించుకోవాలి. అంటే తన హాస్పటలు ధర్మాసుపత్రిగా మారిపోయే అవకాశం యెప్పటికైనా తటస్థించవచ్చు - యిటువంటి కేసులు చేపడితే. ఒకవేపు ఆ యువకుడిపై జాలి, సానుభూతి, కలుగుతున్నాయి. కాని, మరోప్రక్క, తనది ధర్మాసుపత్రి కాదన్న విషయం గుర్తుకొస్తోంది, అసలే యిప్పుడు స్టాఫ్ పేమెంటు అధికం చేసి, అలా చేసినందుకు యిప్పుడిప్పుడే పశ్చాత్తాప పడుతున్నాడుకూడా. కాని యేం చెయ్యగలడు? ఈ పరిస్థితుల్లో కనికరం పేరుతో, సానుభూతి సాకుతో, ఫుచిత వైద్యం చెయ్యలేడు. ఒకసారి అలవాటు చేసుకుంటే, దాన్ని తప్పించుకోవడం తర్వాత కష్టతర మౌతుందేమోనన్న భయమూ మొలకెత్తిందతనిలో. అందుకే ప్రస్తుతానికి ఆ కేసును తప్పించుకోవాలనుకున్నాడు. పేషెంటుకి పెద్ద ప్రమాదమంటూ యేమీ లేదుగాబట్టి, యేదో ఒకటి చెప్పేసి, అప్పటికి తను కర్తవ్య విముక్తుడు కావడం మంచిది.

"కారు మాటకేంలెండి గాని, ప్రస్తుతము యితనికి ఆపరేషన్ చెయ్యాలి. ఇప్పుడు నా డెస్పెన్సరీలో బెడ్ ఖాళీగా లేదు. వెంటనే గవర్నమెంట్ హాస్పటల్‌కి తీసుకెళ్ళడం శ్రేయోదాయకం." అన్నాడు డాక్టర్.

అక్కడ చేరినవారు అయోమయంగా మొహాలు చూసుకున్నారు.

"మీ రలా అంటే ఎట్లా సార్? ఇతని పరిస్థితి చూస్తూ, ఎలా అనగలిగారలా?" అన్నా డొకాయన.

"ఏం చెయ్యనండీ! నా అసహాయత చెప్పుకున్నాను కదా! అయినా మీరు వూహించినంత ప్రమాదం యేమీ లేదులెండి. అవసరమైతే ఆప రేషను చెయ్యాలనుకోండి. ఆపరేషను చేశాక, నేనీయన్ని యెక్కడ వుంచుతాను? అందుకే ముందుగా చెపున్నాను....ఈ వూళ్ళో వీళ్ళవా ళ్ళెవరైనా వుంటే, కబురుచేసి, గవర్నమెంటు హాస్పటల్లో చేర్చడం మంచిది.... అంతదనుక నేను ప్రథమ చికిత్స యేదో చేస్తాను."

"ఎవరున్నారో, ఏమో, మాకు మాత్రం ఏం తెలుసునండీ?" అని ఒక వ్యక్తి అంటుంటే, మరొకాయన కాస్త ముందుకువచ్చి "ఈయన పడివున్న చోట యీ కవరు దొరికిందండీ!" అంటూ ఒక కవరు అందించాడు.

డాక్టరు రామచంద్ర ఆ కవరును పరిశీలనగా క్షణం చూశాడు. అంటించి వుందిగానీ, దానిమీద యే విధమైన అడ్రసూ లేదు. అది చిత్రంగా కనిపించిందతనికి. ఆ విచిత్రమేమిటో తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తి అతనిలో వురకలు వేసింది. ఆ వుత్తరంద్వారా అతనికి సంబంధించినవారి అడ్రసు యేదేనా దొరికితే, సమస్య పరిష్కారమవుతుందనుకుంటూ, కవరు చించాడు. ఉత్తరం చదవడం ప్రారంభించేసరికి, అతనికి కళ్ళు తిరిగి నట్టయ్యాయి. ఇంత మొండి గుండెవాడూ, యిన్నేళ్ళ అనుభవశాలీ కూడా చలించిపోయాడు. క్రింది సంతకముమీదికి అతని దృష్టి మరలింది. అప్రయత్నంగా. కమల!.... రామచంద్ర శరీరం ముచ్చెమటలు పోసింది. కమల అతని కళ్ళముందు లీలగా మెదిలింది. ఉత్తరం చదవడానికి వుపక్రమించాడు ఆసక్తితో.

"డాక్టరు రామచంద్రంగారికి,

నమస్కారాలు.

ఇలా నేను సంబోధించడానికి, అనేక కారణాలున్నాయి.

మీరు యిప్పుడెక్కడో ఓచోట డాక్టరుగా హాయిగా వుంటారని నాకు తెలుసు. కాని, నిర్ణీత స్థలం మాత్రం తెలీలేదు ఇన్నాళ్ళూ. మీరు విజయవాడలో వుంటున్నట్టు మొన్ననే తెలిసింది. ఇన్నాళ్ళకు మీ వునికి

తెలిసినందుకు, నే నెంతగానో మురిసిపోయాను. వెంటనే బైలుదేరి రావాలనుకున్నాను. కాని, నా అంతరాత్మ అంగీకరించలేదు. అందుకే స్వయంగా వచ్చి, మీ కళ్లెదుట పడ్డం యిష్టంలేకపోయిది.

ఇన్నేళ్ళూ, నేను యెలా కాలం గడిపానో, మీరూ వూహించలేరు. ఆ పరమాత్ముడికే తెలుసు. నా చదువే, నన్నూ నా బాబునీ రక్షించిందని చెప్పాలి. ప్రస్తుతానికి ఒక స్కూల్లో పంతులమ్మగ వున్నాను. అలాగే అబ్బాయిని యింతవాణ్ణి చేశాను. ఇప్పుడు వాడు బి. యస్‌సి. పాసయ్యాడు. మెడిసిన్ చదువుతానంటూ మొరాయించుక్కూర్చున్నాడు. వాడి ఆసక్తి వాడిదేగాని, పరిస్థితులు అర్థం చేసుకోడు. మెడిసిన్ చదివించే తాహతు నాకులేదు. అది వాడికి తెలిసినా, చదువు మీదుండే ఆసక్తి దాన్ని విస్మరింపజేస్తుంది. ఇప్పుడు నేను యేం చెయ్యాలీ, అన్న సమస్యతో కొట్టుమిట్టాడుకుపోతున్న తరుణంలో మీవునికి తెలిసింది. బహుశా యిది దైవేచ్ఛ అనుకుంటాను. అందుకే, వాణ్ణి మీదగ్గరకు పంపుతున్నాను. ఇన్నాళ్ళూ నా బాధ్యత నేను నెరవేర్చాను. ఇక వాడి బాధ్యత మీరే నెత్తిన వేసుకుంటే, వాడి భవిష్యత్తు పూలబాట అవుతుందన్న ఆశ వుంది. ప్రస్తుతం మీ వివరాలేమీ నాకు తెలీవు. మీ సంసారజీవితం ప్రసక్తి నాకు అనవసరం. నేనిప్పుడు కోరుకుంటున్నదేవిటంటే, తండ్రిగా వాడిపట్ల మీ కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చుకోండి. వాడికి అంతా చెప్పేశాను, దాచి, లాభమేముంది చెప్పండి? ఎప్పటికయినా తెలియాల్సిందేగా? అయితే, ఒక్క విషయం—మీరు నన్ను మర్చిపోయారన్న నిజం మాత్రం వెల్లడి చెయ్య లేదు. మన యెడబాటుకి కొన్ని కారణాలున్నాయని; కట్టుకథలల్లి చెప్పాను. ఈ వుత్తరాన్ని వాడు చదువడులెండి. అటువంటి సభ్యత వాడి రక్తంలో జీర్ణించుకుపోయివుంది. వాడి మంచితనం, క్రమశిక్షణా, తెలివి తేటలూ, యివన్నీ చూస్తుంటే, వాడికి వుజ్జ్వల భవిష్యత్తు వుందనిపిస్తుంది. అది నా స్వప్నమే కావచ్చు. అయితే, ఆ స్వప్నాన్ని మీరు నిజం చెయ్యాలి. అదృష్టంవుండి, పరిస్థితు లనుకూలిస్తే, కలుసుకుందాం.

ఇట్లు—
మీ – కమల"

డాక్టర్ రామచంద్ర మొహంలో, యెన్నో రంగులు మారాయి.

అతని అంతరంగంలో అసంఖ్యాకమైన ఆలోచనలు అల్లా లేచిపడు తున్నాయి. గతస్మృతులు, లీలగా అతని కళ్ళముందు కదలాడసాగాయి. చేతిలోని వుత్తరం కేసి క్షణం మౌనంగా చూస్తూ, బెంచీమీదున్న యువకునివేపు దృష్టిని సారించాడు. చిన్నప్పటి తనరూపం గుర్తుకొచ్చింది. నిజంగా అంతవరకూ, తను వాణ్ణి యెందుకు గుర్తుపట్టలేకపోయాడో, ఆశ్చర్యమేసిందతనికి.

దాదాపు యిరవైయేళ్ళు దాటిన తర్వాత, తనకు కమల మళ్ళీ గుర్తుకురావడం, అతనికి కొత్త వుత్సాహాన్ని రేకెత్తించింది. అదే సమయంలో బాధ పడ్డాడు కూడాను. కమల రాసినట్టు తను ఆమెను మర్చిపోలేదు నిజానికి. తను వూహించని పరిస్థితులు తటస్థించి, కమలను తనకి దూరం చేశాయి. అయితే, ఆ నిజాన్ని కమల గ్రహించడం యెలా?

అప్పట్లో కమల తనని దైవసమానంగా ఆరాధించేది. తను ఆమెను ప్రేమ దేవతగా గుర్తించేవాడు. అలా గుర్తించడమే గాకుండా, తన ప్రేమను శాశ్వతం చేసుకుందుకు పెళ్ళి చేసుకుంటానని హామీ యివ్వడమే గాకుండా, దేవాలయంలో దేవుని సన్నిధిలో ఆమె మెళ్ళో పూలహారం వేసి, తన మాట నిలబెట్టుకున్నాడు. ఆరోజు కమల పొందిన ఆనందానుభూతి యిప్పటికీ తనకి గుర్తుంది. మనసులు ఒకటయ్యాయి. ఇరువురూ విచ్చలవిడిగా తిరిగారు. ఆడారు....పాడారు. కాని, కాలం తమ ఆనందాన్ని గ్రహించలేకపోయింది. తమ ఆనందానికి అగాధంలా అడ్డొచ్చింది, తన బదిలీ. తను ఆవూరు విడిచి వెళ్ళడం, తప్పనిసరి అయ్యింది. ఆరోజు మరపురానిరోజు....అదో చెడ్డరోజు కమల యెంతగానో విలపించింది. భయంతో వణికిపోయింది. అప్పటికామె గర్భిణి. తన గతేమవ్వాలని వాపోయింది. ఆమె భయాన్నీ, అధైర్యాన్నీ, పటాపంచలు చేసి, యెన్నో వాగ్దానాలతో, యెన్నో అభయాలతో, ఆమెను నమ్మించాడు. ధైర్యం చెప్పాడు. పదిపదిహేనురోజుల్లో వచ్చి తీసుకువెళ్తానన్నాడు. తన మాటలు ఆమె సంపూర్ణంగా నమ్మింది. తనపట్ల ఆమెకి ఆ గౌరవభావం వుంది మరి: అందుకే నమ్మింది.

కాని....కాని....అలా జరగలేదు. ఎందుకు జరగలేదో యిప్పుడు తల్చుకుంటే, మనసుని రంపపుకోత పెడతాయి ఆ ఆలోచనలన్నీను.

నిజానికి తను ఆమెను తీసుకురావాలనే అనుకున్నాడు. కాని, యీలోగా తను బొంబాయి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది, అక్కడ వూపిరి సలపని పనులు.... అక్కణ్ణించే విదేశాలకు వెళ్ళే అవకాశం వచ్చింది. ఈ అవకాశాన్ని జారవిడుచుకోవద్దని చాలామంది శ్రేయోభిలాషులు చెప్పారు. తనకూ అలాగే అనిపించింది. ఎదురుగా కనిపిస్తున్న వుజ్జ్వల భవిష్యత్తును, చేజేతులా యెవరు జారవిడుకుంటారు?

తన పరిస్థితుల్ని వివరంగా కమలకి తెలియజెయ్యాలనుకున్నాడు. కాని, ఆమె అడ్రసు తెలీదు. వెళ్ళి ఆమెను కలసుకుందుకు వీలుచిక్క లేదు. వ్యవధి అతి తక్కువ. ఆమె యెంతగా బాధపడుతోందో, యెంతగా కుమిలిపోతోందో, తనకే తెలుసు. కాని, యేంచెయ్యగలడు?.... తనూ బాధపడ్డాడు. కమల యెలావుందో, ఏమిటో ననే దిగులు-తనలోనూ వుండేది. ఈ కలవరపాటు చాలారోజులవరకూ తనలోంచి అంతరించ లేదు. విదేశాల్లో వుండికూడా అదే అనుభూతినీ, ఆవేదననూ పొందేవాడు.

మూడు సంవత్సరాల తర్వాత తను భారతదేశానికి తిరిగివచ్చాడు. బొంబాయిలో అడుగుపెడుతూనే, తను జ్ఞప్తికి తెచ్చుకున్న వ్యక్తి కమల! అయితే ఆమెను యెలా కలుసుకోవడం?....కొద్ది రోజుల తర్వాత ఆమె కోసం ప్రయత్నించాడు. ఆమె వూళ్ళో లేదని తెలుసుకున్నాక, బాధ పడ్డాడు. ఆమె యిప్పుడేమయ్యిందో, యెక్కడుందో; అప్పట్లో ఆమెలో పెరుగుతూవుండే తన ప్రతిరూపం యేమయ్యిందో వూహించుకోవడమే కష్టతరమయ్యింది! అవ్యక్తావేదన అనుభవించాడు. అంతే! క్రమముగా ఆమెను మర్చిపోయాడు, అయితే, గత స్మృతులు తనని వివాహం చేసుకోనివ్వలేదు. ఎన్నో విధాల జీవితాన్ని అనుభవిస్తూ హాయిగా కాలం గడుపుతున్నాడు తను. ఈనాడు యిలా కమల గుర్తుకొస్తుందని, తన కొడుకే తనెదుట పేషెంటుగా పడుంటాడని, యెప్పుడూ అనుకోలేదు....!

డాక్టర్ రామచంద్ర వుత్తరం చదువుతూ ఆలోచనల్లో పడ్డం, అక్కడున్న వాళ్ళందర్నీ ఆశ్చర్యచకితుల్ని చేసింది. ఆయన ఖచ్చితమైన నిర్మొహమాటపు మనిషని ప్రతీతి. అటువంటి వ్యక్తి, అలా ఆలోచనల్లో పడ్డం, యేదో విశేషం వుండడంవల్లనే ననిపించింది.

"డాక్టరుగారూ! ఏమన్నా తెలిసిందాండి," ఉత్తరాన్ని అందించిన వ్యక్తే, ఆసక్తితో అడిగాడు.

"తెలిసిందండి! వారికి నేను ఉత్తరం రాస్తాను..." ఉత్తరాన్ని జేబులో పెట్టుకున్నాడు డాక్టర్ రామచంద్ర.

"అయితే. యీయన్ని గవర్నమెంటు హాస్పటల్‌కి తీసుకువెళ్ళమంటారా?" ఓ ఆసామి ప్రశ్నించాడు.

డాక్టర్ రామచంద్ర గట్టిగా ఒక నిట్టూర్పు వదిలాడు.

"సరే, మీరంతా యింత జాలిగా చెబుతున్నారు గాబట్టి, యేదో ఒక యేర్పాటు చేస్తాలెండి." అంటూ నర్స్‌ని కేకవేశాడు.

నర్స్ ఆతృతగా వచ్చింది.

"Yes Sir...." సవినయంగా నుంచుంది.

"నర్స్! యీ వ్యక్తిని ఆపరేషన్ రూమ్‌లోకి తీసుకువెళ్ళే యేర్పాటు చెయ్యి. క్విక్...." అన్నాడు.

నర్స్ వడివడిగా వెళ్ళి స్ట్రెచర్ యేర్పాటు చేసింది.

"ముక్కూ, మొహం తెలియని యీ అబ్బాయిపట్ల మీరంతా విశేషాభిమానం కనబరుస్తూవున్న యీ తరుణంలో, నిజంగా బెడ్ ఖాళీలేకపోయినా, ఆ విషయాన్ని చెప్పడానికి నాకే సిగ్గనిపిస్తోంది. అందుకే, మనసు మార్చుకున్నాను. ఏదో యేర్పాటు చెయ్యమని, నా అంతరాత్మ ప్రబోధిస్తోంది. థాంక్స్. మీరు వెళ్ళండిక." అంటూ, తన మానవతను వ్యక్తం చేసుకున్నాడు రామచంద్ర.

* యువ, మాసపత్రిక *